

ταλαμειάνων πάντοτε τὴν ἐσχάτην θέσιν ἐν πάσαις ταῖς ἐν τῇ αὐτῇ τελεταῖς, ἔπραξε τὸ αὐτὸ, καὶ ὅταν προσελθῇ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου εἰς τὸ γεῦμα αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἔσμεν αὐτὸν παρ' ἐαυτῷ εἰπὼν· « Προτιμῶ νὰ σὲ ἔχω πλησίον μου ἢ κατέναντί μου, » αἰνιττόμενος τὰς μάχας ἐν αἷς συνηντήθησαν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν παράδειγμα συγκινητικώτατον τῆς εὐγενοῦς ταύτης μετριοφροσύνης, τὸ τοῦ στρατηγοῦ Καβαινιακ. ὁ στρατηγὸς αὗτος ἦν εἰς τῶν πολλῶν ἀξιωματικῶν τοὺς ὁποῖους ἀνέδειξε καὶ προήγαγεν ὁ ἐν Ἀλγερῷ ἀπὸ τοῦ 1830 ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, διεξαγόμενος ἄγων κατὰ τῶν Ἀράβων· ἀλλ' ἐν τῷ αὐτῷ σταδίῳ εἶχε διαπρέψει καὶ ἕτερος στρατηγός, προαχθεὶς μάλιστα εἰς ἀνώτερον ἀξίωμα, διὰ τε τὴν ἀπαράμιλλον αὐτοῦ ἀνδρείαν καὶ τὴν στρατηγικὴν αὐτοῦ δεξιότητά, ὁ Λαμορισιέρρος. Αἱ πολιτικαὶ περιπέτειαι τῆς Γαλλίας ἀνύψωσαν τὸν Καβαινιακ μετὰ τὰς αἱματηρὰς σκηναὺς τοῦ Ἰουνίου 1848 εἰς τὸ ὑπάτον τῶν ἀξιωματικῶν, αὗτος δὲ ἔσπευσε νὰ διορίσῃ ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν τὸν Λαμορισιέρρον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλοτε ὑπηρετήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ὑποστράτηγος. Κατὰ τινὰ συνεδρίασιν τῆς τότε συντακτικῆς συνελεύσεως ἐκατηγορήθη ὁ Λαμορισιέρρος ἐπὶ παραβάσει καθηκόντων, ὁ δὲ κατήγορος, ἀναπτύξας τὴν κατηγορίαν, ἐπὶ τέλους ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν αὐτοῦ, ὡς ἔλεγε, πῶς ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος, τοιοῦτος ὢν, τοιαῦτα πράττων, ἐξακολουθεῖ προϋστάμενος τοῦ στρατοῦ. Τότε ἦλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ ἀπέκρουσε τὰς αἰτιάσεις κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν διὰ τῶν ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων, ἅπερ τῷ ὑπηγόρευεν ἡ ἀκριβὴς τῶν πραγμάτων γνῶσις καὶ ἡ σταθερὰ πεποίθησις περὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀρετῆς τοῦ προσβληθέντος ὑπουργοῦ· περαίνων δὲ τὸν λόγον ἀνέκραξε. « Τὸ κατ' ἐμὲ, εἴαν ὑπάρχῃ τι διὰ τὸ ὅποσον ἀπορῶ εἶναι, ὅτι αὐτὸς κατέχει τὴν δευτέραν θέσιν, ἐνῶ ἐγὼ ἵσταμαι ἐν τῇ πρώτῃ ». Καὶ ἡ συνέλευσις ὀρθία ἐπεκρότησεν εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, οἵτινες μεγαλύνουσι καὶ καλλύνουσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἐναρέτου ἐκείνου καὶ ἀφελοῦς ἀνδρός.

Ταῦτα περὶ τοῦ νοσήματος τῆς περιφιλαυτίας καὶ τῶν παραφυάδων αὐτῶν. Ἀλλὰ εἶναι ἄραγε ἀφεντικὸν καὶ ἀνίατον, οὐδαμῶς· ἡ περὶ τούτου σκέψις ὡς καὶ πᾶσα ἡ μελέτη αὕτη δὲν θέλει ἴσως θεωρηθῇ ἄτοπος ἐν ταῖς παρούσαις μάλιστα ἀγίαις ἡμέραις, καθ' ἃς ἰδίως ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς θρησκείας ἡμῶν τὸ καθήκον νὰ ἀνεξετάζωμεν τὴν ἠθικὴν ἡμῶν κατάστασιν, προσπαθοῦντες νὰ βελτιώσωμεν αὐτήν. Ὁ θέλων λοιπὸν νὰ ἱαθῇ ἀπὸ τοῦ ἁμαρτήματος, ἅς προσπαθῇ ἐν πρώτοις νὰ γνωρίσῃ ἐαυτὸν καὶ ἅς προσέχῃ εἰς

τὰς δύο ἐντολάς, ἐν αἷς ὁλὸς ὁ νόμος καὶ οἱ προφηταὶ κρέμανται. « Ἀγαπήσεις κύριον τὸν Θεόν σου καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. » Ἡ διττὴ αὕτη ἀγάπη φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἐντολῆς, ἣν πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀς ἐπιμελῇται τῶν θεῶν δωρημάτων, δι' ὧν εἶναι προικισμένος, τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας. Ὁ μὲν ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν, τὴν ἀκαταμέτρητον δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου· δι' αὐτοῦ κτώμεθα τὴν συνείδησιν, τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀξίας καὶ προβαίνωμεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναπτύξεως ἡμῶν· δι' αὐτοῦ κρατοῦμεν τῆς περὶ ἡμᾶς ἀπροσώπου φύσεως, δι' αὐτοῦ χρώμεθα ταῖς δυνάμεσιν αὐτῆς πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ φυσικὴν ἡμῶν εὐημερίαν· αὕτη εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς θείας ἡμῶν καταγωγῆς καὶ ἡ ἐγγύησις τοῦ κρείττονος ἡμῶν μέλλητος. Ἐπιμελούμενοι ὅμως τοῦ νοῦς, ἥτοι τῆς δυνάμεως ἡμῶν, μὴ παραβλέψωμεν τὴν καρδίαν· ἡ ἐπιμέλεια αὐτῆς, τίκτει τὴν ἀγάπην, τὴν ἐξευγενίζουσαν τὴν δύναμιν. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ ἐλαττήριον τὸ κινεῖν τὴν δύναμιν ἐκείνην πρὸς πᾶν γενναῖον ἔργον. Ἡ σωτηρία ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἡ εὐγενὴς ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, ἡ μακαρία ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἀγνίζουσα ἡμᾶς ἀπὸ τῆς περιφιλαιτίας, ἀποτρέπει ἀπὸ παντὸς πονηροῦ καὶ ἀγενοῦς πάθους· αὕτη γεννᾷ τὰς ὑπάτους τῶν ἀρετῶν, αὕτη προσεγγίζει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, αὕτη ἀποδεκνύει τὸν ἄνθρωπον ἀληθῶς θεῖον πλάσμα.

ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 383, 386.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, μόνη.

Ἀφ' οὗ δὲν ἔχω ἐκεῖνο, θὰ κάψω λοιπὸν τὸ ἄλλο. (Διευθύνεται πρὸς τὸ γραφεῖον αὐτῆς καὶ ἐξάγει τὸ βιβλάντιον ὅπερ ἐπλεξεν.)

Ἄθλιον, σὲ ἡσπαζόμην πρὸ ἐλπίου καὶ ἐνθυμεῖσαι τι σ' ἔλεγα; Φθάνομεν ἄργά, καθὼς βλέπεις. Δὲν σε θέλει, οὐδ' ἐμὲ πλέον θέλει.

(Βλυσιάζει πρὸς τὴν ἐστίναν.)

Τί παραφροσύνη νὰ κατασκευάζῃ τις ὕνειρα! Δὲν πραγματοποιοῦνται ποτέ. Διὰ τί αὐτὸ τὸ ἐπαγωγόν, αὐτὸ τὸ ἀκατανίκητον θέλητρον, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου μετ' ἀγάπης προσκολλώμεθα εἰς μίαν ἰδέαν; Διὰ τί ἔχομεν τόσην εὐχαρίστησιν ἀκολουθοῦσαι αὐτήν, ἐκτελοῦσαι αὐτήν ἐν τῷ κρυπτῷ; Πρὸς τί ὅλα ταῦτα; διὰ νὰ κλαίωμεν κατόπιν. Τί λοιπὸν ζητεῖ ἡ ἀνηλεὴς τύχη; Ποῖαι φροντίδες, ποῖαι δεήσεις ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ εὐοδωθῇ ἡ ἀπλουστέρα εὐχή, ἡ

ισχυνότερα ἐλπίς; ἔχεις δίκαιον, κύριε κόρη, ἐπιμένω εἰς παιδαριώδες πρᾶγμα, ἀλλὰ μοι ἦτο γλυκεῖα ἡ ἐπιμονή μου· καὶ σὺ, ὁ τόσο ὑπερήφανος ἡ τόσο ἀπιστος, δὲν θὰ ἔχανες πολὺ ἂν προσεμεϊδίας εἰς τὸ παιδαριώδες αὐτό. Ἄ! δὲν με ἀγαπᾷ πλέον, δὲν με ἀγαπᾷ. Σὲ ἀγαπᾷ, κυρία Βλαυνίλ!

(Κλαίει.)

Αἶ, ἃς τὸ λησμονήσωμεν πλέον. Ἄς ρίψω αὐτὸ τὸ σπυλάθυρμα, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ φθάσῃ ἐν καιρῷ· ἂν τὸ εἶδα εἰς αὐτὸν ἀπόψε, θὰ τὸ ἔχανεν ἴσως αὔριον. Ἄ! ἄνευ ἀμφισβολίης· θὰ ἄφιν' ἐρριμμένον τὸ εἰδικόν μου πουγγίον ἐπὶ τῆς τραπέζης σου, ἀγνοῶ ποῦ, εἰς τὰ παλαιόχαρτά του, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ, καὶ ἐν ᾧ παίζει αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὸ σύρει ὑπερήφανος, τὸ ἐξαπλώνει, τὸν βλέπω, ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος τῆς τραπέζης καὶ κροταλίζει τὸν χρυσὸν τὸν ὅποιον περιέχει. . . Τυλαίπωρος ἐγώ! ζηλοτυπῶ. . . τοῦτο μόνον μ' ἔλειπε διὰ νὰ γείνω καὶ μισητή.

(Κινεῖται ὅπως ρίψῃ τὸ βαλάντιον εἰς τὸ πῦρ καὶ κρατεῖται.)

Ἀλλὰ σὺ τί ἔκαμες; Διατί νὰ σε καταστρέψω, ἐλεεινὸν ἔργον τῶν χειρῶν μου; τί πταίεις; ἀνέμενες, ἡλπιζες καὶ σὺ; Τὰ χλωρά σου χρώματα δὲν ὠχρίασαν κατὰ τὸν σκληρὸν τοῦτον διάλογον. . . Μ' ἀρέσκεις, αἰσθάνομαι ὅτι σὲ ἀγαπῶ. . . Εἰς τὸ εὐθραστον τοῦτο πλέγμα ὑπάρχουν δεκαπέντε ἡμέραι τῆς ζωῆς μου! Ἄ! ὄχι, ὄχι, ἡ χεὶρ ἥτις σὲ ἐπλασε δὲν θὰ σε καταστρέψῃ. Θέλω νὰ σε διατηρήσω, θέλω νὰ σε τελειώσω· θὰ σ' ἔχω φυλακτήριον καὶ θὰ σε φέρω ἐπὶ τῆς καρδίας μου· θὰ μ' εὐχαριστῇς καὶ θὰ μὲ βλάπτῃς ἐνταύτῃ· θὰ μὲ ἀνεθυμίζῃς τὸν ἔρωτά μου πρὸς αὐτὸν, τὴν λήθην του, τὰς φαντασιοκοπίας του, καὶ τίς εἰξεύρει; κεκρυμμένον ἐδῶ, ἴσως ἐπανέλθῃ καὶ σὲ ζητήσῃ.

Κάθεται καὶ προσαρτᾷ τὴν ἐλλείπουσαν βάλανον.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ, ἡ ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, ἐπισθεν τῆς σκηνῆς.

Κανεῖς πούποτε! τί σημαίνει τοῦτο; ἐμδαίνεις ἐδῶ ὅπως εἰς μῦλον.

(Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ κράζει γελῶσα.)

Ἡ Κυρία Λερύ!

(Εἰσέρχεται καὶ ἡ Ματθίλδη ἐγείρεται.)

Καὶ πάλιν, καλὴ ἑσπέρα, ἀγαπητὴ μου· ποῦ ὑπηρετῇς εἰς τὴν οἰκίαν σου; τρέχω ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διὰ νὰ εὕρω ἕνα ἄνθρωπον. Ἄ! εἶμαι κητάκοπος!

(Κάθεται.)

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Καὶ ὁ χορὸς ἦτον ὠραίος;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! Θεέ μου, ὁ χορὸς! ἀλλὰ δὲν ἔρχομαι ἀπὸ ἐκεῖ. Δὲν θὰ πιστεύσης τί με συνέβη.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Δὲν ὑπῆγες λοιπόν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μάλιστα, ὑπῆγξ, ἀλλὰ δὲν ἐμβῆκα. Εἶναι κωμικώτατον. Φαντάσου μίαν οὐράν, . . . μᾶ μίαν οὐράν. . .

(Ἐκρηγνύεται εἰς γέλωτα.)

Αὐτὰ τὰ πράγματα σὲ φοβίζουν, σέ;

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Βεβαίως· δὲν ἀγαπῶ τὰ ἀμαξοκολλήματα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἶναι ἀνυπόφορον ὅταν ᾔναι τις μόνος. Εἰς μάτην ἐφώναζα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ προχωρήσῃ, δὲν ἐκινεῖτο· εἶχα ἕνα θυμόν! μὲ ἤρχετο διάθεσις ν' ἀναιθῶ εἰς τὸ κάθισμά του· σὲ βεβαίως ὅτι θὰ ἐκοπτα τὴν οὐράν των. Ἀλλ' εἶναι τόσο ἀνόητον νὰ μένη τις ἐκεῖ, καταστολισμένη, ἀπέναντι ὑγρῶν ὑαλίων! διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις βρέχει ποταμηδόν. Διεσκεδάσα ἡμίσειαν ὥραν βλέπουσα πηλοπατοῦντας τοὺς διαβάτας καὶ ἔπειτα ἐσήμενα τὴν ὑποχώρησιν. Ἴδου ὁ χορὸς μου. — Αὐτὴ ἡ φωτιά μὲ κατευχαριστεῖ! αἰσθάνομαι ὅτι ἀναγεννώμαι!

(Ἡ ΜΑΤΘΙΛΔΗ κωδωνίζει καὶ ὁ ὑπηρετὴς εἰσέρχεται.)

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Τὸ τσάϊ;

(Ὁ ὑπηρετὴς ἐξέρχεται.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὁ Κύριος Σαβινὸ ἔφυγε;

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Μάλιστα· πιστεύω ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸν χορὸν, καὶ θὰ δείξῃ περισσοτέραν σου ὑπομονήν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Νομίζω ὅτι δὲν μὲ πολυχάμπῃ, ἔστω μεταξὺ ἡμῶν.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Ἀπατάσαι, σὲ βεβαίως· μὲ εἶπεν ἐκχτοντάκις ὅτι κατ' αὐτὸν εἶσαι μία τῶν ὠραιότερων γυναικῶν τῶν Παρισίων.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀλήθεια; Εἶναι εὐγενικώτατον ἐκ μέρους του· ἀλλὰ τὸ ἀξίζω, διότι καὶ αὐτὸς ἀρέσκει εἰς ἐμέ. Μὲ δανεῖζεις μίαν καρφίδα;

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

ἔχεις πλησίον σου.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αὐτὴ ἡ Παλμύρα (*) κάμνει κατὰ φορέματα, δὲν

(*) Στελοθετοῦς γνωστότητι ἐν Παρίσις.

αίσθάνεσαι τούς ὤμους σου καὶ νομίζεις πάντοτε ὅ-
τι ὅλα θὰ πέσουν. Αὐτὴ σ' ἐρράφεν αὐτὰ τὰ μανίκια;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ναί.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὠραϊότατα, πολὺ καλὰ, Ὠραϊότατα, τῇ ἀληθείᾳ
μόνον αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ μανίκια μ' ἀρέσκουν,
ἀλλ' ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἕως οὗ τὰ συνειθίσω·
ἐπειτα νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ᾔηται παχεῖα ἐκεί-
νη ἡ ὁποία τὰ φορεῖ, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ὁμοιάζει ζιζηκὰ χονδροκόκορον καὶ βραχύποδα.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὠραία πικραβολή.

(Φέρουσι τὸ τείνον.)

Κ. ΛΕΡΥ.

Δὲν εἶναι ἀκριβής; Παρτήρησε τὴν Κυρίαν Saint-
Ange. Ἀλλ' οὐδὲ παρὰ πολὺ ἰσχυρὴ πρέπει νὰ ᾔηται,
διότι τότε δὲν μένει πλέον τίποτε. Φωνάζουν διὰ τὴν
μαρκησίαν Δ' Ἑρμών· ἐγὼ ἔμως νομίζω ὅτι ὁμοιά-
ζει κρεμάθραν. Ὠραία κεφαλὴ, ἂν θέλῃς· ἀλλὰ Πι-
ναγία ἐπὶ σκυτάλης.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, γελῶσα.

Θέλεις τσαί, ἀγαπητὴ μου;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὀμίχλην τείου καὶ νέφος γάλακτος ἐντὸς νεροῦ
ζεστοῦ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, κενῶσα τὸ τείνον.

Θὰ ὑπάγῃς αὐριον εἰς τῆς κυρίας Ἐγλύ; Ἄν θέ-
λῃς, περὶ καὶ σ' ἐπαίρω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! ἡ κυρία Ἐγλύ! νὰ σου ἄλλη! μὲ τὰ κανία
καὶ τὰ σγουρά της μοὶ φαίνεται ὡς ἐκεῖνα τὰ σά-
ρωθρα μὲ τὰ ὁποῖα καθαρίζουν τὰς ἀράχνας. Ἀλλὰ
βεβαίως θὰ ὑπάγω αὐριον.

(Πίνει.)

Ὀχι, δὲν εἵμφορῶ· πηγνίω εἰς μουσικὴν συμ-
φωνίαν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶν' ὀλίγον ἀλλόκοτος.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἰδέ με, σὲ παρκαλῶ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Διχτί;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἰδέ με κατὰ πρόσωπον, ἐκεῖ, καλὰ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τί παράδοξον μ' εὕρισκεις;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἱ! βεβαίως, ἔχεις τὰ μμάτια κόκκινα· ἔκλαυσες
πρὸ ὀλίγου, φῶς φανερόν. Τί τρέχει λοιπὸν, ἀγα-
πητὴ μου Ματθίλδῃ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τίποτε, σὲ βεβαίω. Τί θέλεις νὰ τρέχῃ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν εἰξεύρω, ἀλλ' ἐκλαυσες πρὸ ὀλίγου. Σὲ στε-
νοχωρῶ, φεύγω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐξ ἐναντίας, ἀγαπητὴ μου, σὲ καθικετεύω νὰ
μείνῃς.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἰλικρινῶς; μένω ἂν θέλῃς, ἀλλὰ θὰ μὲ ἐξομο-
λογηθῇς τὰς λύπας σου.

(Ἡ Ματθίλδῃ σείει τὴν κεφαλὴν.)

Ὀχι; Τότε φεύγω, διότι ἐννοεῖς ὅτι ἀφ' οὗ δὲν
χρησιμεύω εἰς τίποτε ἀκουσίως βλάπτω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μεῖνε! Ἡ παρούσα σου μὲ εἶναι πολὺτιμος, τὸ
πνεῦμά σου μὲ διασκεδάζει, καὶ ἂν εἶχα ἀληθῶς
κάμμίαν λύπην, ἡ εὐθυμία σου θὰ τὴν ἀπεδίωκε.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἰξεύρεις, σὲ ἀγκυρῶ. Μὲ κρίνεις ἴσως ἐλαφράν·
ἀλλὰ κάμμιαν δὲν εἶναι τόσο σοφρὰ ὅσον ἐγὼ διὰ
τὰ σοβαρὰ πράγματα. Δὲν ἐννοῶ παιγνίδια μὲ τὴν
καρδίαν καὶ διὰ τοῦτο φαίνομαι ὅτι δὲν ἔχω καρ-
δίαν. Εἰξεύρω τί σημαίνει ὀδύνη, μὲ τὸ ἐδιδάξαν
νεωτάτην. Εἰξεύρω ἐπίσης τί εἶναι ἡ ἐξομολόγησις
τῆς λύπης. Ἄν ὅ,τι σὲ λυπεῖ ᾔηται ἐξομολογήσιμον,
ὁμίλησε μετὰ θάρρους· δὲν μὲ ὠθεῖ περιέργεια.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ γνωρίζω καλὴν καὶ μάλιστα εἰλικρινεστάτην,
ἀλλὰ μὴ με ἀναγκάζῃς νὰ σὲ ὑπακούσω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! Θεέ μου, εὔρηκα! ἡ κυανὴ σακκοῦλα. Ἐδεί-
χθην ἀνοητοτάτη ὀνομάσασα τὴν κυρίαν Βλαινβίλ.
Ὅτε ἀνεχώρησα τὸ ἐσκέφθην . . . Μήπως ὁ Κ. Σα-
βινὸ τὴν περιποιᾷται;

(Ἡ Ματθίλδῃ ἐγείρεται μὴ δυναμένη ν' ἀπαντήσῃ, ἀποστρέ-
φει τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ φέρει τὸ μανδύλιον εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἶναι δυνατόν;

(Σιγῇ. Ἡ Ματθίλδῃ περιπατεῖ ἐπὶ τινι ὄρειν, ἔπειτα μετα-
βαίνει καὶ κάθηται εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου. Ἡ Κυ-
ρία Λερὺ φαίνεται οκνευμένη. Ἐγείρεται καὶ πλησιάζει τῇ
Ματθίλδῃ, ἥτις τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα.)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Εἰξεύρεις, ἀγαπητὴ μου, ὅτι οἱ ὀδοντοῖατροι σὲ
συμβουλεύουν νὰ φωνάζῃς, ὅταν σὲ προξενοῦν πό-
νους. Ἐγὼ σὲ λέγω· Κλαῦσε! κλαῦσε! Γλυκέα ἡ
πικρά, τὰ δάκρυα ἀνακουφίζουν πάντοτε.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ Θεέ μου!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀλλ' εἶναι ἀπίστευτον, τοιοῦτον πρᾶγμα! Δὲν

εἶναι δυνατόν ν' ἀγαπᾷ τις τὴν κυρίαν Βλαινβίλ, μίαν ἀκρίστριαν, ἀπολωλὸς πρόβατον, ἄνευ πνεύματος καὶ καλλονῆς. Δὲν εἶναι ἄξια τοῦ μικροῦ σου δακτύλου! Δὲν ἐγκυτταλεῖται κανεὶς τὸν ἄγγελον διὰ τὸν διάβολον.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, βλοσυρομένη.

Εἶμαι βεβαία ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, εἶμαι βεβασία.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὅχι, κόρη μου, εἶναι ἀδύνατον. Εἶναι ὁρμή, φαντασιοκοπία. Γνωρίζω τὸν Κ. Σαβινὸν περισσύτερον ἢ ὅσον νομίζει εἶναι ἀτάσθαλος (*) ἀλλ' ὅχι κακός. Παρεσβόρης; ἔκλαυσες ἐνώπιόν του;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ὦ! ὅχι, ποτέ!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καλὰ ἔκαμες· δὲν ἀμφιδάλλω ὅτι θὰ εὐχαριστεῖτο.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Θὰ εὐχαριστεῖτο; θὰ εὐχαριστεῖτο νὰ με βλέπῃ κλαίουσιν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἶ! Θεέ μου, ναί! Χθὲς ἔκλεισε τὰ εἰκοσιπέντε, ἀλλὰ γνωρίζω πολλὰ πράγματα. Πῶς συνέβησαν ὅλα αὐτά;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μὴ . . . δὲν εἰξεύρω . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λέγε. Μὲ φοβεῖσαι; ἀμέσως σὲ καθησυχάζω. Ἄν, διὰ νὰ σὲ εὐκολύνω, πρέπη νὰ ὑποχρεωθῶ καὶ ἐγώ, σὲ ἀποδεικνύω εὐθὺς ὅτι ἔχω εἰς σὲ ἐμπιστοσύνην, καὶ σὲ ἀναγκάζω νὰ ἔχῃς καὶ σὺ εἰς ἐμέ. Εἶναι ἀνάγκη; τὸ κάμνω. Τί θέλεις νὰ μάθῃς περὶ ἐμοῦ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶσαι ἡ καλλιτέρα μου φίλη· σὲ λέγω ὅλα, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ. Δὲν πρόκειται τίποτε πολὺ σοβαρὸν, ἀλλ' ἔχω ἀνόητον κεφαλὴν ἢ ὁποῖα με παρασύρει. Εἶχα πλέξει κρυφίως διὰ τὸν ἄνδρα μου ἓν μικρὸν πουγγίον, τὸ ὁποῖον ἔσκόπευα νὰ τῷ προσφέρω σήμερον. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν μόνις τὸν βλέπω· περὶ τὰς ἡμέρας του εἰς τῆς κυρίως Βλαινβίλ. Προσφέρουσιν εἰς αὐτὸν τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον τὸν ἐπέπληττα οὕτως εἰπεῖν μὲ γλυκύτητα διὰ τὴν ἀπουσίαν του, καὶ τῷ ἐδείκνυα ὅτι μὲ ἀφίνει μόνην. Ἀλλ' ἐνῶ ἡτοιμαζόμην νὰ τῷ δώσω τὸ σακκούλιόν μου, ἔσυρε τὸ ἄλλο.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἀλλὰ δὲν βλέπω τι ἄξιον δακρύων.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ὦ! ναί, εἶναι ἄξιον δακρύων, διότι ἔκαμα μίαν

μεγάλην ἀνοησίαν· τῷ ἐζήτησα τὴν ἄλλην σακκούλαν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἶ! δὲν εἶναι καθόλου διπλωματικόν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὅχι, Ἐρνεστίνε, καὶ μὲ τὴν ἡρνήθη . . . Καὶ τότε . . . Ἄ! ἐντρέπομαι . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τί;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τὴν ἐζήτησα γονυπετής. Ἦθελα νὰ μὲ κάμῃ αὐτὴν τὴν μικρὰν θυσίαν, καὶ θὰ τῷ ἐδίδα τὴν εἰδικήν μου εἰς ἀντάλλαγμα· τὸν παρεκάλεσα . . . τὸν ἱκέτευσα . . .

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Καὶ βεβαίως δὲν ἐπείσθη. Ταλαίπωρος ἀθώα! Δὲν εἶναι ἄξιός σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ! καὶ ὁμῶς, δὲν τὸ πιστεύω ποτέ!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

ἔχεις δίκαιον, ἐκφράζομαι κακῶς. Εἶναι ἄξιός σου καὶ σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' εἶναι ἀνὴρ καὶ ἀλαζών. Τί δυστυχία! Καὶ ποῦ εἶναι ἡ σακκούλά σου;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἰδοὺ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ, λαμβάνουσα τὸ θαλάντιον.

Αὐτή; Ἀλλ' ἀγαπητὴ μου, αὕτη εἶναι ἑκατὸν φορὰς καλλιτέρα ἀπὸ τὴν εἰδικήν του. Πρῶτον δὲν εἶναι κυανῇ, ἔπειτα εἶναι ὠραία. Δάνεισέ με τὴν, ἀναλαμβάνω νὰ τῷ τὴν καταστήσω ἀρεστήν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Προσπάθησε. Θὰ μὲ ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Μετὰ ἐνὸς ἔτους συμβίωσιν, εἶναι ἀνήκουστον! Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μαγεία ἐδῶ! Αὐτὴν τὴν Βλαινβίλ μὲ τὸ λουλάκι της, τὴν ἀποστρέφεται ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορυφήν. ἔχει τὰ μμάτια καταιγασμένα πέντε πῆχεις. Ματθίλδην, θέλεις νὰ κάμῃς κατὶ; Τί πειράζει; νὰ δοκιμάσωμεν; Ὁ σύζυγός σου ἔρχεται ἀπόψε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μήπως εἰξεύρω;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Πῶς ἦσθε ὅτε ἀνεχώρησε;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐγὼ μὲν πολὺ λυπημένη, ἐκεῖνος δὲ πολὺ αὐστηρός!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Θὰ ἔλθῃ. ἔχεις θάρρος; Ὅταν μ' ἔρχεται μία ἰδέα, σὲ προειδοποιῶ, πρέπει ἀμέσως νὰ τὴν θέσω εἰς ἐνέργειαν· γνωρίζω τὸν ἐαυτόν μου, θὰ ἐπιτύχῃ.

(*) Il est méchant, mais il n'est pas mauvais. Οὐδεμίαν εὐρὴν καταλληλοτέραν τοῦ ἀτάσθαλος (ἀτοσθαλος) λέξιν. Σ. Μ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Πρόσταξε λοιπόν, καὶ ὑποτάσσομαι.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Πέρασε εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ, ἐνδύσου τυχέως, καὶ πήδησε εἰς τὴν ἄμαξάν μου. Δὲν θέλω νὰ σὲ στείλω εἰς τὸν χορὸν, ἀλλὰ ἐπανερχομένη πρέπει νὰ φαίνεσαι ὅτι ὑπῆγες ἐκεῖ. Λέγεις καὶ σὲ πηγαίνουν ὅπου θέλεις, εἰς τοὺς Ἀπομάχους, εἰς τὴν Βασιλλίαν. Δὲν θὰ ᾔνοι ἴσως παρὰ πολὺ διασκεδαστικόν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ κοιμηθῇς θὰ εἶσαι ἐκεῖ ὅσον καὶ ἐδῶ καλὰ. Εἴμεθα σύμφωνοι; Τώρα, ἰδοὺ ἡ σακκοῦλά σου, τύλιξέ την εἰς αὐτὸ τὸ χαρτίον καὶ ἐγὼ τὸ ἐπιγράψω. Καλὰ, ἔγινε καὶ τοῦτο. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ λέγεις εἰς τὸν μικρόν μου ὑπηρέτην καὶ φέρει ἐδῶ αὐτὸ τὸ δέμα, τὸ παραδίδει εἰς ὁποιονδήποτε ὑπηρέτην ἀπαντήσῃ καὶ ἀναχωρεῖ χωρὶς ἄλλην ἐξήγησιν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἰπέ με τί θέλεις νὰ κάμῃς;

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Ὅ,τι θέλω νὰ κάμω, παιδίον, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῇ, καὶ θὰ ἴδωμεν ἂν ᾔνοι δυνατόν νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἀπᾶς διὰ παντός, ἐμπιστεύεσαι εἰς ἐμέ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ναί, τὸ πᾶν δι' ἀγάπην του.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Ἐμπρός, γρήγορα! Ἀκούω ἄμαξαν,

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶναι αὐτός; ἀκούω τὴν φωνήν του εἰς τὴν αὐλήν.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ.

Φύγε. Ἰπάρχει ἀπ' ἐκεῖ μυστικὴ κλίμαξ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εὐτυχὴς ὑπάρχει. Ἀλλὰ δὲν ἐκτενίσθην· πῶς θὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν χορὸν αὐτόν;

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ, ἀπειροῦσα τὸν στέφανον τὸν ὅποιον φορεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ δίδουσα αὐτὸν τῇ Ματθίᾳ.

Ἰδοὺ, τὰ διορθώσεις καθ' ὁδόν.

(Ἡ Ματθίᾳ ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΚΥΡΙΑ ΑΕΡΥ, μόνη.

Γονυπετής! τοιαύτη γυνὴ γονυπετής! Καὶ αὐτὸς ὁ κύριος τὴν ἀρνέεται! Γυναῖκα εἰκοσι ἐτῶν, ὠραῖαν ὡς ἄγγελον! Δύστηνος κόρη, ἥτις ζητεῖ ὡς χάριν νὰ καταδεχθῶν νὰ λάβωεν ἐν ἐργόχειρόν της, ἀντὶ ἐνὸς δώρου τῆς κυρίας Βλαυδίλ! Ἀλλὰ ποῖα ἄβυσσος εἶναι ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρός! Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ! Εἴμεθα καλλίτεροι ἀπὸ αὐτούς!

(Κάθηται καὶ λαμβάνει ἀπὸ τῆς τραπέζης ἓν φυλλάδιον. Μετὰ μίαν στιγμὴν κρούεται ἡ θύρα.)

Ἐμπρός.

("Ἐπεται συνέχεια.")

ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΦΕΡΕΣΘΑΙ,

ΕΝΘΑ

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε φυλλάδι. 386.)

Αἱ ἀναφοραὶ, κατὰ τὸν Βενιαμὴν Κωνσταντίνον, δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀντικείμενον α) τοπικόν τι συμφέρον· β) ἀτομικόν τι συμφέρον, νὰ προτίθενται π. χ. τὴν ἀπαίτησιν μισθῶν, ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ δημοσίου καὶ τὰ παραπλήσια· γ) ἐπανόρθωσιν καταπιέσεων ἢ καταχρήσεων τῆς ἐξουσίας· δ) ιδέας περὶ βελτιώσεως τῆς νομοθεσίας ἢ τῆς ὑπηρεσίας· ε) ἐκφρασιν ἀποδοχῆς ἢ χαρᾶς. Τοῦ τελευταίου τούτου εἶδους αἱ ἀναφοραὶ οὔτε πρακτικὴν τινα σημασίαν ἔχουσιν, οὔτε πάντοτε ἀκίνδυνοι εἶναι. Τὰς περὶ τοπικῶν ἢ ἀτομικῶν συμφερόντων ἀναφοράς δὲν πρέπει νὰ ἀρνῶνται αἱ Βουλὲς νὰ παραπέμπωσιν εἰς τὰ ὑπουργεῖα, ἀλλὰ δεόν νὰ ἐξετάζωσιν αὐτάς καὶ ἀντιπαραβάλλωσι τὰς ἐν αὐταῖς μέμφεις πρὸς τὰ γενικώτερα ἐκείνη γεγονότα, μεθ' ὧν συνέχονται καὶ ἐφ' ὧν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπιδρῶσιν· εἰδικώτερον δὲ πρέπει νὰ προκαλῶσι τὴν προσοχὴν τῶν Βουλῶν, ὡς τοῦτο γίνεται ἐν Ἀγγλίᾳ, αἱ καταγγέλλουσαι καταπιέσεις καὶ παρκαρμίας ἀναφοραί. Τῶν δὲ ἀναγομένων ἀναφορῶν εἰς μέτρα βελτιώσεως ἢ παραπομπὴ εἰς τὰ ὑπουργεῖα ἀποβαίνει συνήθως ἀλυσιτελής, διότι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ὀφείλουσα ἀτεννάως νὰ ἐνεργῇ, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ βρατανίζῃ ιδέας μὴ ἀφορώσας εἰς τὴν ἄμεσον αὐτῆς ἐνέργειαν.

Πᾶσαι αἱ πρὸς τὴν Βουλὴν ἀναφοραὶ πρέπει νὰ καταχωρίζωνται ἐν ἐπὶ τούτῳ πρωτοκόλλῳ, καθ' ἣν εἰσέρχονται τὰς. Ἡ Βουλὴ διορίζει εἰδικὴν ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν ἐπιτροπὴν, ἀνανευμένην κατὰ περιόδους, οἷον κατὰ μῆνα, ἥτις ἔργον ἔχουσα νὰ ἐξετάζῃ τὰς πεμπομένας ἀναφοράς καὶ νὰ γνωμοδοτῇ περὶ τοῦ πρακτέου, ὀφείλει, κατὰ τὸν νῦν κανονισμὸν τῆς Βουλῆς, νὰ ὑποβάλλῃ τοῦλάχιστον κατὰ δεκαπενθμερίαν εἰς τὴν Βουλὴν ἐκθεσιν τῶν εἰς αὐτὴν διβιβασθεισῶν ἀναφορῶν, κατὰ τὴν τάξιν τῆς εἰς τὸ πρωτόκολλον καταχωρίσεως αὐτῶν (α). Πᾶς βουλευτὴς δικαιούται νὰ προσέρχεται εἰς τὴν ἐπιτροπὴν καὶ λαμβάνῃ γνώσιν πάσης ἀναφορᾶς. Ἡ Βουλὴ, τῇ γνωμοδοτήσει τῆς ἐπιτροπῆς, ἐνεργεῖ ὡς ἐξῆς· εἴτε

(α) Διότι δὲν πρέπει νὰ μένῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς, πότε καὶ περὶ τίνων ἀναφορῶν πρέπει νὰ κάμῃ ἐκθεσιν εἰς τὴν Βουλὴν, ὡς τοῦτο ἐγένετο ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1818.